

540

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I POLITYKI SOCJALNEJ

z dnia 17 grudnia 1991 r.

w sprawie zasad organizowania prac interwencyjnych oraz robót publicznych.

Na podstawie art. 19 ustawy z dnia 16 października 1991 r. o zatrudnieniu i bezrobociu (Dz. U. Nr 106, poz. 457) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Rejonowe urzędy pracy mogą kierować bezrobotnych do prac interwencyjnych lub robót publicznych, jeżeli ich wykonywanie jest gospodarczo lub społecznie użyteczne.

2. Roboty publiczne powinny być organizowane w szczególności w ramach realizowanych na szczeblu lokalnym, regionalnym lub ogólnokrajowym inwestycji infrastrukturalnych, dotyczących m. in.:

- 1) ochrony środowiska,
- 2) gospodarki wodnej (melioracje, kanalizacja, zaopatrzenie wsi w wodę),
- 3) gospodarki leśnej,
- 4) łączności,
- 5) drogownictwa,
- 6) budownictwa komunalnego,
- 7) inwestycji dotyczących infrastruktury usług społecznych.

3. Prace interwencyjne lub roboty publiczne nie mogą być organizowane, jeżeli spowodowałyby to naruszenie zasad konkurencyjności w danym rejonie oraz likwidację lub upadłość wyspecjalizowanych zakładów pracy wykonujących tego rodzaju działalność.

§ 2. Roboty publiczne mogą być organizowane na wniosek organów gminy lub terenowych organów rządowej administracji ogólnej, zwanych dalej „organizatorami”.

§ 3. Przy rozpatrywaniu wniosków o organizację robót publicznych powinny być preferowane rejonu uznane za szczególnie zagrożone wysokim bezrobociem strukturalnym.

§ 4. 1. Organizatorzy ubiegający się o skierowanie bezrobotnych do wykonywania robót publicznych składają wniosek, z zastrzeżeniem ust. 3, do rejonowego urzędu pracy właściwego ze względu na miejsce wykonywania robót.

2. Wniosek powinien zawierać następujące dane:

- 1) nazwę i lokalizację inwestycji oraz nazwę i adres inwestora,
- 2) liczbę bezrobotnych proponowanych do zatrudnienia w ramach robót publicznych oraz okres tego zatrudnienia,
- 3) informacje o zaawansowaniu robót, kosztach inwestycji, źródłach jej finansowania oraz ogólnej liczbie zatrudnionych lub przewidzianych do zatrudnienia pracowników stałych,
- 4) miejsce wykonywania robót przez skierowanych bezrobotnych, pożądane kwalifikacje oraz inne wymogi,
- 5) informacje dotyczące wysokości przewidzianego wynagrodzenia dla skierowanych bezrobotnych,
- 6) informacje dotyczące możliwości zakwaterowania, żywienia oraz uprawnień, jakie będą przysługiwały skierowanym bezrobotnym.

3. Jeżeli roboty publiczne obejmują swoim zasięgiem obszar województwa lub kilku województw, wniosek, o którym mowa w ust. 1, organizator składa w wojewódzkim urzędzie pracy właściwym ze względu na największą liczbę bezrobotnych wnioskowanych do skierowania z terenu danego województwa.

§ 5. 1. Wojewódzkie i rejonowe urzędy pracy, do których wpłynęły wnioski określone w § 4, przedkładają je — w celu uzyskania opinii — wojewódzkiej i odpowiednio rejonowej radzie zatrudnienia.

2. Wnioski skierowane do wojewódzkiego urzędu pracy, w przypadku, o którym mowa w § 4 ust. 3, przekazywane są do rozpatrzenia przez inne wojewódzkie urzędy pracy.

3. W przypadku uzyskania pozytywnej opinii rady zatrudnienia i posiadania na ten cel niezbędnych środków Funduszu Pracy, wojewódzkie lub rejonowe urzędy pracy dokonują szczegółowych uzgodnień z organizatorem tych robót i zawierają umowę, o której mowa w § 8.

4. W przypadku negatywnej opinii rady zatrudnienia lub braku możliwości skierowania bezrobotnych do robót publicznych, urząd pracy, do którego wpłynął wniosek, zawiadamia pisemnie wnioskującego organizatora.

§ 6. 1. Do prac interwencyjnych lub robót publicznych rejonowe urzędy pracy powinny kierować w szczególności bezrobotnych:

- 1) absolwentów oraz pozostających bez pracy przez okres dłuższy niż 6 miesięcy,
- 2) jeżeli rodzaj przewidzianych do wykonywania prac jest zgodny z posiadanymi kwalifikacjami,
- 3) gdy po upływie okresu wykonywania tych prac zostaną zatrudnieni w zakładzie pracy, w którym prace te będą wykonywali,
- 4) jeżeli jest to wskazane ze względów społecznych.

2. Do wykonywania prac interwencyjnych lub robót publicznych nie mogą być kierowani bezrobotni, dla których rejonowy urząd pracy posiada propozycje odpowiedniej pracy.

§ 7. 1. Prace interwencyjne, z zastrzeżeniem ust. 2, mogą być organizowane w zakładach pracy:

- 1) zatrudniających co najmniej 10 pracowników stałych, z wyjątkiem biur, o których mowa w ust. 2 pkt 2,
- 2) które nie dokonały w okresie ostatnich 6 miesięcy zwolnień pracowników, przekraczających 10% stanu załogi, oraz nie są w stanie likwidacji lub upadłości.

2. Prace interwencyjne nie mogą być organizowane w zakładach pracy będących:

- 1) partiami lub organizacjami politycznymi,
- 2) organizacjami związków zawodowych, z wyjątkiem upoważnionych do prowadzenia pośrednictwa pracy związkowych biur pracy,
- 3) urzędami podległymi naczelnym organom władzy państwowej oraz naczelnym i centralnym organom administracji państwowej,
- 4) kościołami lub związkami wyznaniowymi,
- 5) przedstawicielstwami obcych państw.

§ 8. 1. Rejonowy urząd pracy zawiera z zakładami pracy, w których bezrobotni wykonywać będą prace interwencyjne, oraz organizatorami robót publicznych umowę określającą m. in.:

- 1) liczbę osób i okres, na jaki zostaną skierowani bezrobotni,
- 2) rodzaj wykonywanych prac oraz niezbędne lub pożądane kwalifikacje kierowanych osób,

- 3) terminy i wysokość refundowanych przez rejonowy urząd pracy kosztów wynagrodzeń i składek na ubezpieczenie społeczne,
- 4) obowiązek informowania rejonowego urzędu pracy o przypadkach porzucenia pracy przez skierowanych bezrobotnych.
2. Zakład pracy, w którym skierowani przez rejonowy urząd pracy bezrobotni wykonywać będą prace interwencyjne oraz organizator robót publicznych zawiera z bezrobot-

nymi umowy o pracę na czas określony wynikający z umowy, o której mowa w ust. 1.

§ 9. Do dnia 1 stycznia 1993 r. zadania wynikające z niniejszego rozporządzenia realizują wojewódzkie i rejonowe biura pracy.

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Polityki Socjalnej: *M. Boni*